

[Ninn-Hansen.]

om, men vil i øvrigt gerne takke for interessen for det fremsatte forslag, for tanken med det.

Der har været indvendinger imod vort ønske om, at der skulle fremsættes et lovforslag. Det er ikke rigtigt, som ministeren sagde, at jeg selv havde sagt, det var forkert, at der skulle komme et lovforslag; i så fald havde det konservative folkeparti selvfølgelig ikke stillet forslag om det. Men jeg kan da godt se — som hr. A. C. Normann også udtalte — at fristen, den 15. marts, er meget kort. Jeg vil dog i denne forbindelse gøre opmærksom på, at forslaget er fremsat den 16. december i fjor. At det først kommer til første behandling nu, ved vi skyldes, at folkettinget har haft en række andre opgaver at beskæftige sig med. Da der imidlertid nu er så kort tid tilbage, før den frist udløber, som vi har for fremsættelse af lovforslag, der skal vedtages i denne samling, kan vi ikke nå det — det skal erkendes blankt og uden videre. Det vil altså sige, at det, der kan ske, er — det var vist hr. A. C. Normann, der var inde på det — at man kan få forslaget frem, hvis vi kan blive enige om det, i et udvalg, og så kan man drøfte det i sommerens løb. Der må altså blive tale om en udskydelse, da vi først har fået vort forslag til behandling nu. Men hvad enten man udformer et forslag på den ene eller den anden måde, mener vi, det er yderst vigtigt, at vi får en principbeslutning om Store-Bæltbroen og om, at Store-Bæltbroen eller den faste forbindelse over Store-Bælt skal bygges først. Jeg synes da også, at ministerens udtalelser gav nogen anledning til det. Ministeren sagde, at han regnede ikke med, at det blev tilfældet, men at tingene jo kunne ændre sig — det sagde ministeren i forbindelse med spørgsmålet om, hvorvidt Store-Bæltbroen skal have førsteprioritet fremfor de andre broopgaver.

Jeg skal erkende, at det konservative folkeparti vil betragte det som en ulykke, hvis de andre broopgaver løses tidligere end opgaven med Store-Bæltbroen, og jeg vil gerne tilføje, for at hr. Aksel Larsen helt kan forstå det: vi vil betragte det som en national ulykke, fordi vi lægger afgørende vægt på forbindelserne mellem landdelene, lægger vægt på danske havnes konkurrencedygtighed, også Københavns havns

konkurrencedygtighed, i forhold til udenlandske havne — i den forbindelse især Hamborg — og regner det for en ganske afgjort nødvendighed, hvis man ikke skal risikere, at det jyske, måske også det fynske, område skal blive et for stærkt marked for Hamborg, at der er en forbindelse til det øvrige land. Vi lægger altså vægt på det af nationale grunde. Hr. Aksel Larsen har ganske ret i, at vi lægger vægt på det nationale, og vi gør det altså også i denne forbindelse.

Når hr. Horn taler om en vis form for demonstration — det sagde hr. Horn i forbindelse med sine i øvrigt venlige bemærkninger til os — vil jeg gerne sige, at det er muligt, at vi i det konservative folkeparti er mere bekymrede end andre for, at de broopgaver, det er lettere at udføre, løses før Store-Bæltbroen, og det er ud fra den bekymring, man skal se vort forslag, og ud fra en interesse for, at vi ved at tilkendegive vort standpunkt kan medvirke til en positiv løsning af sagen.

Hr. Horn husker formentlig en anden lejlighed, hvor vi også tilkendegav vort standpunkt på et så tidligt tidspunkt, at ministeren fandt det dristigt. Det var, da vi drøftede Øresundsbroen på baggrund af den betænkning, der var kommet, hvor det konservative folkeparti på det tidspunkt fastslog, at vi — og det gjaldt alle gruppens medlemmer — havde ønsket om en sydlig placering af broen, selv om betænkningen var gået ind for den nordlige og andre partier ikke tog stilling til det. Men udviklingen har dog medført, at der er blevet mange tilhængere — jeg tror de allerfleste i det høje ting — for den sydlige løsning. Det var måske dristigt, og vi fik også at vide af den ene og den anden dengang, at vi tog for tidligt standpunkt; men der er da ingen af dem, der beskæftiger sig med de spørgsmål, der kan komme i dag og sige her i det høje ting, at vi tog et forkert standpunkt, og jeg tror også, det vil vise sig, at der er brug for såvel at fastlægge denne førsteprioritet som at skynde sig i sagen vedrørende Store-Bæltbroen. Det er gået for langsomt; det er 18 år siden, kommissionen blev nedsat om Store-Bæltbroen; det er 9 år siden, den afgav sin første betænkning, og 6 år siden, den afgav sin anden betænkning.